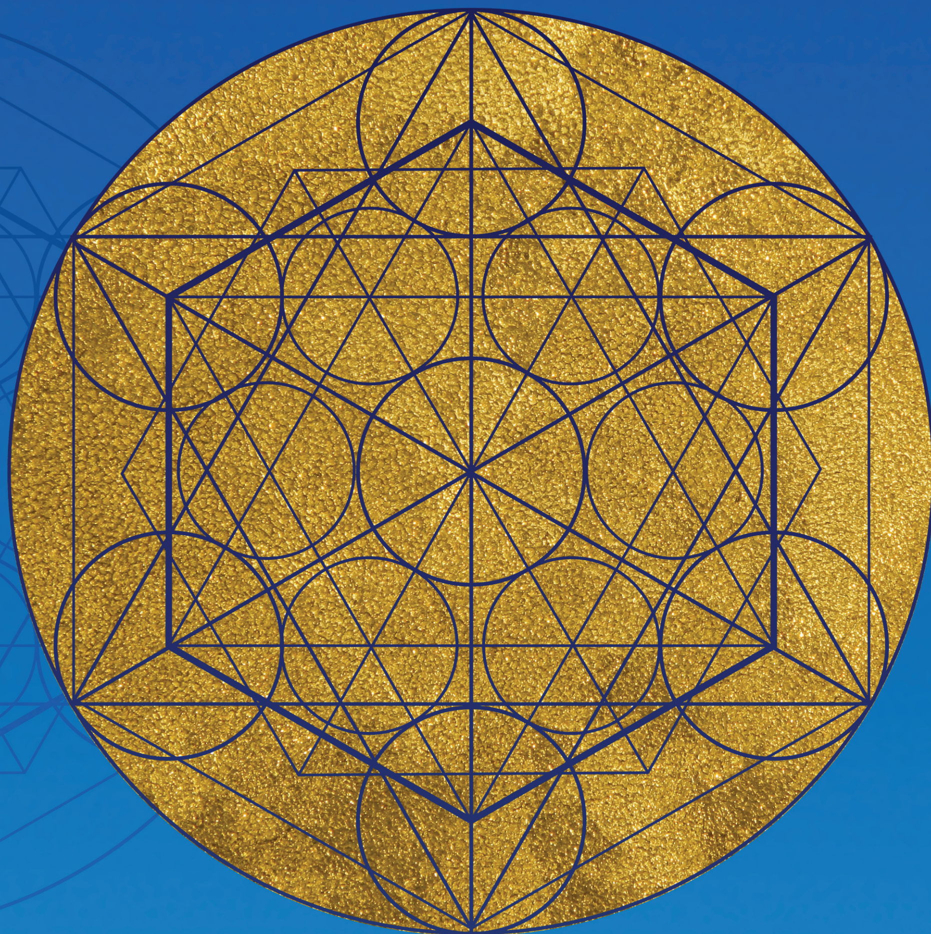
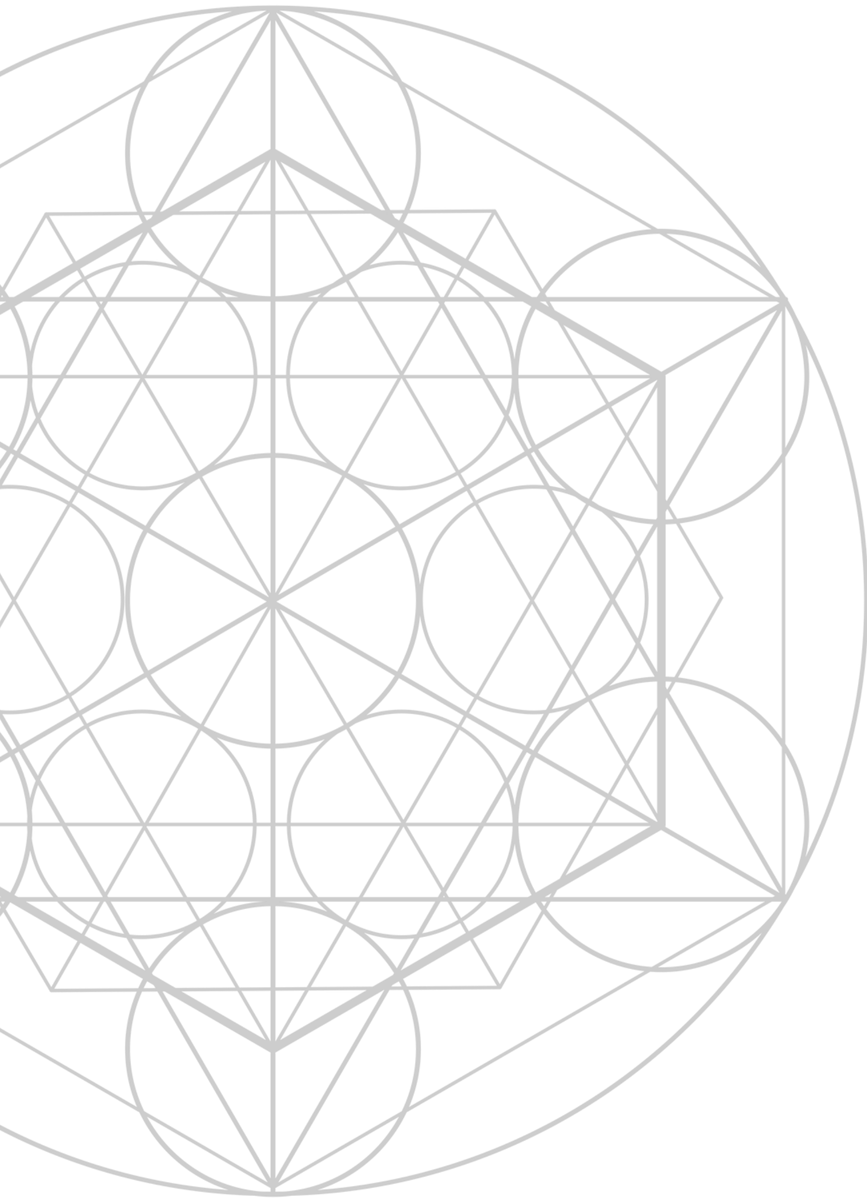
EMANUEL POPE

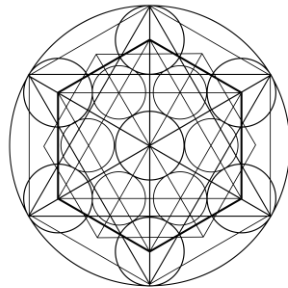

VOLUME DE AER II

Emanuel Pope

Volume de Aer II

Redactarea, coperta şi
ilustrațiile: Sasha Segal

lui Gabi,
pasăre nemuritoare
a tinereții mele,
iubire de asemeni şi
mamă a copilului meu

Motto

POEZIA...
Ca şi dragostea
e mereu crudă
şi asemenea unui copil
ea niciodată nu ia
prizonieri

...la fel există şi trăiește
şi poemul meu!

Cuvânt înainte

Am făcut cunoştiinţă cu poezia lui Emanuel Pope în urmă cu câţiva ani, când am văzut strecurată în materialul pe care îl tehnoredactam pentru Revista Alchemia, o poezie care m-a tras de mânecă şi de guler şi apoi mi-a sărit pe tastatură şi m-a înhăţat de degete. Poezia se numea “Javră la două capete” şi era o adevărată demonstraţie de virtuozitate, o “ars poetica” a unui suflet care muşca din rai cu o falcă şi din abisurile iadului cu cealaltă.

De atunci, am citit multă poezie memorabilă ieşită de sub peniţa lui Emanuel Pope, printre care se numără şi versurile ce intră în compunerea Volumelor de Aer II.

Am avut bucuria să trec la ilustrarea şi paginarea acestei cărţi, ca urmare a unui concurs de carte găzduit de Revista Alchemia. Concurs pe care autorul l-a câştigat cu o bună selecţie de versuri şi cu o scrisoare ce ne-a încălzit inimile şi merită reprodusă aici, împreună cu răspunsul redacţiei:

Salut Alchemia!

Cum ştiu că în laboratoarele tale orice este posibil, îndrăznesc să-ți cer ajutor. Pe scurt despre ce este vorba: în aproape trei ani (2015, 2016 şi puțin din 2017) s-au strâns – dincolo de proiectele pe care mi le-am propus și de care m-am ținut atât cât am putut – o sumă de poeme pe care le-am tot pus deoparte sub o aşa numită titulatură "Volume de Aer II", existând deja publicată în 2015 o altă plachetă cuprinzând o parte din poemele scrise şi salvate între anii 1983 - 2014 sub titlul "Volume de aer I".

Ei bine, aceste poeme sunt de tot soiul, adică au diferite tematici, valori şi sunt scrise în diferite stiluri. Dar oricum ar fi ele, ele tot îmi sunt dragi chiar dacă le-am ținut cum îşi țin unii cenuşăreasa în casă. Şi acum as vrea să le fac oarecum dreptate şi să le găsesc o formulă în care să le îmbrac, să le pot reda şi altor cititori dinafară şi dincolo de mine.

Misie teribil de grea! Ştiu, dar mă gândeam că voi, magicienii, ați putea găsi o hăinuță şi pentru balul acestei biete făpturi.

Emanuel Pope

Dragă Emanuel,

Laboratoarele noastre vor găsi formula vestimentară cea mai potrivită pentru balul la care intenționează să participe cartea ta. Îți mulțumim că ai apelat la noi!

Alchemia

Parcurgând conținutul acestor volume de aer am găsit în ele multe motive de inspirație şi respirație. Dragoste, prietenie, extaz, însingurare, hybris, smerenie, credință, îndoială, intensitate a pasiunii sau detaşare… toate acestea şi multe altele sunt stările care alcătuiesc atmosfera lumilor create de Emanuel în poemele lui. Volume de cer senin, sau noros, volume luminate de incendiul magnific al vreunui apus, sau prinse în vârtejul unui uragan…

Am reuşit să cuprind în ilustrațiile mele doar mică parte a gândurilor şi sentimentelor pricinuite de călătoria prin vastele ținuturi aeriene dintre coperțile acestui volum, unde fiecare poem este o "minunată lume nouă".

De aici invitația de a-l explora pe cont propriu şi de a-i descifra secretele cu deschiderea, curiozitatea şi curajul necesare oricărei mari călătorii.

Sasha Segal,
iulie, 2017

orice poem e un ecou...

lui Luciano Pavarotti

orice poem e un ecou,
e toată puterea strigătului tău
totdeauna ultimul
indiferent de adevăr,
indiferent de minciună,
indiferent de câte ori ai recidiva
pe jumătate adormit
pe jumătate scufundat
în albia morții
aşteptând răspunsul ei.

orice poem e o lebădă în bătaia puştii.

când eşti tânăr...

lui Corneliu Leu

Când eşti tânăr
atât de multe lucruri se pot schimba,
câte nu se pot schimba cât eşti tânăr!
- binevenită-i schimbarea -
iubita, numărul de telefon, reşedința,
opțiunile politice, adresa de email
până şi mersul pe stradă
ți-l poți schimba,
un timp,
când eşti tânăr.

Când eşti tânăr
atât de multe lucruri se pot uita
câte nu se pot uita cât eşti tânăr!
- uşoară-i uitarea -
iubita, numărul de telefon, reşedința,
opțiunile politice, adresa de email
până şi prietenii
se pot uita,
o vreme,
când eşti tânăr.

Când ai 83 de ani însă,
numai mersul ți-l mai poți uita
undeva pe o stradă,
numai reşedința ți se mai poate schimba
undeva în cer,
şi nicidecum iubita,
nicidecum telefonul,
nicidecum opțiunea politică,
nicidecum adresa de email.

...iar prietenii ştiu de ce
te privesc plângând,
când de noapte grăbiți,
fiecare lângă fiecare aşteaptă,
încolonați la sânge
...ca uitarea.

indienii

lui fratelo

Hai, frate, prin apa zilelor noastre trecând
doar caii să-i lăsăm să se înece
şi-n unda ei plătind tribut
adânc să-nfigem tomahawk-ul,
tot frățeşte.

Apoi pe mal sporovăind,
la foc să ne uscăm
şi rănile şi jeanşii
şi să privim cum trece
deasupra Carul Mare,
prin iarba stelelor tăcut.

îngerul m-a privit

a venit îngerul la mine şi n-a scos un cuvânt
s-a aşezat obosit lângă mine
şi numai m-a privit...
cum privesc eu toamna
mărul din grădină
gândindu-mă că n-am rodit.

sms de toamnă

Mariei

sper ca ploaia să se fi oprit în oraşul tău,
la mine s-a oprit doar ecoul...
cu urlet de fiară
sapă acum adânc în umerii mei.

femeia nomadă

Mădălinei

Va veni moartea şi va avea obrajii tăi,
maci înfloriți în câmpie uitată,
soarele lumii pierzându-se-n ei.

Va veni moartea şi mă va privi cu ochii tăi ,*
dimineți de august arzând zorii cu ei.

Va veni moartea
şi cu buzele tale de femeie nomadă
mă va iubi.

** inspirat după Cesare Pavese "Va veni moartea şi va avea ochii tăi".*

t#rg, obor, gheşeft
sau pleaşcă

tuturor ceLOR
ce-mi bat în poartă
şi vor să cumpere OM VIU.

Tot cumpăraţi, tot cumpăraţi
şi nu vă pot pricepe
nici pofta, nici averile însumate,
cadavrele prin curţi stocate.
De ce nu ne lăsaţi în pace?
v-am spus cinstit
pe banul vostru
orbitor
un hoit primiţi în schimb
şi atât
...de fiecare dată.

Voi, filantropi,
mărunţi crescuţi ca şerpii
din laptele vărsat prin pieţe,

paiațe îndesate până-n vârf
de câlți de carte,
ce zilnic vă frecați pe burți
cu metafizici
de ce nu vă porniți
într-un comerț cu Luna?!
şi avid de-acolo să vă cumpărați
cu banii gheață
averea strânsă de milenii:
toată SILA,
FRIGUL,
toată MILA,
şi ÎNSINGURAREA
POEȚILOR ce mor răniți pe stradă.

...mi-e greață şi ca pe o poamă crudă, verde,
poemul ăsta eu vi-l vărs la toți în brațe!

E gratis, devorați-l !
iar la poartă
să nu-mi mai căutați pricină,
căci ”eu sunt mort“
şi ochiul vostru mă oftică
dincolo de moarte!

Mr. Martell

lui Laur Poşa

Mr. Martell e un domn cu uzanțe fine,
în redingotă albastră încheiată la cinci ace
şi într-atât de bogat
încât e o plăcere în compania domniei sale
să-ți petreci diminețile.
Fiind un tip rezervat, riguros educat
e dintre puținii rămaşi
ce azi mai ştiu durerea s-o asculte.

...şi asta în ciuda vastei sale experiențe
sau poate tocmai de aceea,
cu aerul unui om încurcat
abia târziu, pe înserat, vag dacă aminteşte
câte ceva şi despre sine.
În general prietenia cu un astfel de caracter
te face capabil de fapte greu de imaginat
altfel cum mi-aş putea explica
simțul oarecum afectat,
pe care l-am dezvoltat:
caritabil-comunitar-exagerat?!

Aşa am început să invit,
– în ciuda sărăciei mele –
alături de noi, la şuete,
şi alți cetățeni debusolați.

Domnul Martell nu s-a supărat
şi ne-a privit pe toți mereu cu blândețe,
chiar şi atunci când am început să-l "vând"
sub blazonul unor cheltuieli de subzistență.
Îmi imaginam durerea celorlalți
şi doar nu puteam sta deoparte
când le ştiam singurătatea,
emoțiile, disperarea
– toată ziua singuri pe Facebook –
şi am crezut mereu ca e un act de noblețe
să le oferi oamenilor un partener real de discuții.

În timp s-a dovedit că am dreptate
şi azi în clubul înființat
suntem nenumărabili.
E uimitoare
forța de regenerare a prietenului meu,
pofta sa de viață,
şi-n fiecare zi cinstim voioşi anul naşterii sale:
1715.

...lângă Domnul meu

Azi am fost tare înfometat
– ca un lup turbat aş putea spune –
şi l-am apucat pe Dumnezeu de picior!
O să spuneți că nu e cu putință
şi sunt de acord, nici eu n-aş fi crezut
că tocmai foamea asta nebună
mi-l va aduce aproape,
în plus aveam un gând secret
şi dimineață cum am prins minunata de chenzină

am şi fugit iute de-am cumpărat
o sticlă de Havana
de parcă aş fi ştiut că va trebui să-mi întăresc curajul,
doar nu se cădea să mor cu El apoi, acolo, în stradă,

...şi până casă l-am târât numai
plin de vioiciune şi vlagă.
Tot drumul s-a deşirat după mine şi m-a bodogănit
că aşa ceva nu se face şi încă altele
câte-n lună şi-n stele,

iar carnea Lui în timpul ăsta
atingând pământul
scotea flăcări electrice
ca un tramvai în plină viteză înainte să "rupă" şinele.

Eram amândoi, ce să vă zic, un spectacol,
dar asta nu m-a impresionat deloc
aveam doar țelul meu:
să-l sărbătoresc azi pe Eminescu
la picioarele Domnului meu.

unei iubiri din prima tinerețe

Ce frumos ne-am reîntâlnit
tu, povară albastră a iernii,
eu, rumeguş de copac.
M-ai primit din nou în mâinile tale,
căldura căminului tău amintind
de semeția înfrântă a unui orgoliu
tânăr.

ce poftă nebună

ce poftă nebună, ce goană bizară,
lumea aceasta,
împingând nestăvilit lucrurile
până-n apropierea morții mele!

am putea fiecare...

am putea fiecare
să ne trăim viața
îngrijorați o singură dată
într-o mie de ani
şi fără să irosim multe cuvinte
am scrie astfel un poem tulburător
dacă am fi nemuritori şi poeți,
dar nu suntem
şi fiind mai mult plecați
decât în vecinătatea vieții
ratăm totul fără deosebire.

ce e poezia?

ce e poezia?
dacă nu un pod
între două singurătăți metalice
între două maluri nevăzute,
tăcute,
țipăt de recunoaştere
în preliminariile unui măcel
şi tu,
Poet,
apropiindu-te încet
călcând ceața
ca un tigru cu nervi de oțel
gata să-ți sfâşii prada.

pescarul

Ninei

cei ce-s născuți lângă ape
nu-s mai buni decât alții,
numai sângele lor, poate,
veşnic țintind către casă
tot mai mult în inima lor
ca-ntr-o deltă adastă.

...şi doar sufletul lor,
de pescar lipovean,
cu mâini aspre de muncă,
seara tăcut dintr-o lotcă
mai aruncă năvodul,
spre un vis
alergând printre ape
fără umbră,
ca o ştiucă cu trupul de aur.

frumuseții

de flori, florii şi nu numai

dacă vreunul dintre noi ar fi azi Dumnezeu
unui popor de flori nu i-am putea
adăuga în dar Frumuseții
decât Nemurirea.
...dar cum niciunul dintre noi
nu este El
-oh, nu!
pelerini trecători printr-un rai de văpăi
nu le putem dori decât
înmulțire veşnică!

nici

“Mânca-v-ar Raiul”
(Părintele Cleopa)

Azi sta un nor
deasupra unei flori
Vino norule,
i-am spus
şi aşează-te mai bine
pe fruntea mea
El sta.

astea două sunt ferestrele mele...

uite...
astea două
sunt ferestrele mele
Priveşte-le bine!
cu ochiul tău de fosfor şi mirosind a sulf.
Tu bestie de zvon şi ciudă
spune-mi care e uşa casei tale
şi care sunt ferestrele tale
ca să te bântui şi eu

Spune-mi când fugi
pe unde ieşi:
pe uşă,
pe fereastră
sau pe horn
ca să ştiu cum să-ți măsor statura
şi când vii să mă vizitezi
ai tu două brațe ca mine

şi cu ele ai învățat
să sapi de dimineață până seara
pentru un ban pe care-l urăşti
şi două picioare
îndeajuns de puternice

să ducă un mort
cum am eu?
sau eşti doar unul dintre cei vânduți
ce înspăimântă-n somn
plânsul pruncilor abia născuți
şi cu "EL" împreună
învârți lucrurile
în odaia mea
să-mi vezi înfricoşarea?

*

Bestie, NEVER, NEVER
tu NU VEI AVEA ce am eu!
păcatul tău va fi în veci
doar slugă amară
a păcatului meu
tu care dai roată iubirii mele de oameni
spune-mi:

când mă loveşti,
ce-ți doreşti cel mai mult,
sălaşul, liniştea, frica sau disperarea mea?

febra aurului

Am visat că erai o femeie cu trup de apă
nimfă înotând prin unda unui râu vijelios de munte
iar eu îmi coborâsem de pe mal,
prudent căutând,
mâinile înăuntrul tău.
Aveam deja la îndemână,
pregătită,
sita căutătorilor de comori
când inima ta ca un peşte viu
a alunecat speriată
în căuşul palmelor mele

Vezi, spre deosebire de poezie,
în vis orice e posibil!

apoi fără să cuget
am sărit cum eram
jumătate om – jumătate fiară de pământ
în mijlocul vâltorii absurde
cu mâinile încă strâns ținând,
îngemănate,
inima ta...

ea bătea din nou liberă,
înăuntrul tău,
şi fiecare şoaptă a ei
se reverbera în cuprinsul apelor
şi-n tot trupul meu
cu puterea unei unde de şoc

Vezi, în vis e posibil!

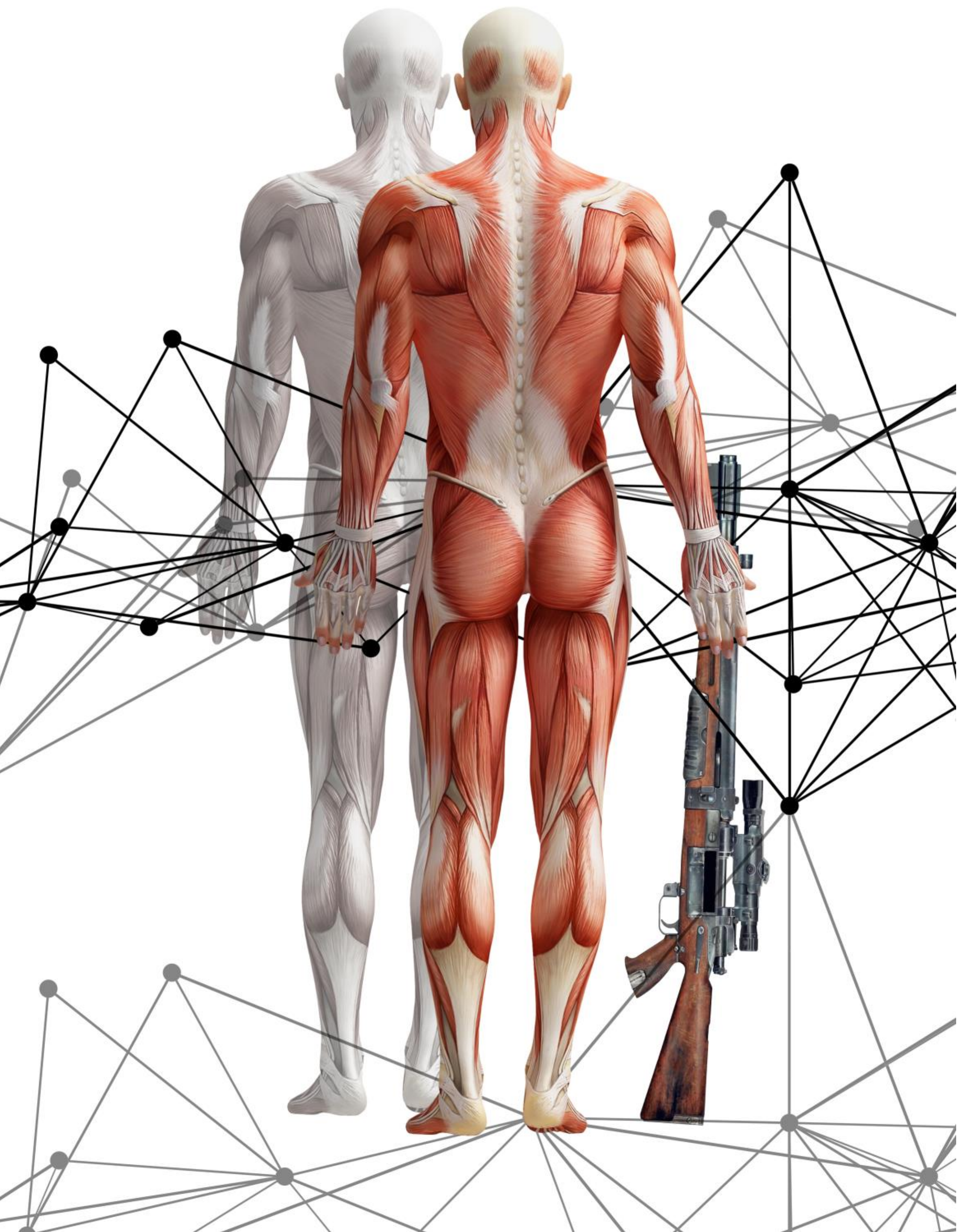
Stam prostit, legănat aşa
de tine, de ea şi de ape
– timpul nu mai conta –
îmi plăcea modul vostru nou, interesant,
de a-mi vorbi şi oglindi fața
deşi te auzeam
de pe sub pietrele mari, rotunde, de râu

râzând în hohote de mine
într-un fel care mă făcea să mă ruşinez
sincer, de-a dreptu'.
şi ca să mă apăr cumva,
țin minte doar că-mi repetam în gând:
"numai aşa voi putea să cunosc fericirea" "numai
aşa voi putea să cunosc fericirea" "numai aşa voi
putea să cunosc fericirea"

În vis e posibil!

lipit de spate

Azi voi pleca şi eu...
tu care atâția ani mi-ai stat lipit de spate
nerăbdător tânjind la locul meu
te bucură şi treci în față.
Pieptul sus,
privirea vitejească
atenție la comandant:
urmează în curând
apelul tău!

(...) -exit

există lucruri peste care se aşează mereu
noi şi noi alte lucruri
uneori firesc, alteori mai puțin
şi locul lor necesar şi înfrânt
contemplând marea
ne-am obişnuit să-l numim
: maluri,
toate cu o privire de lut
: piețe de capital şi industrii
n-au fost şi nu sunt nimic

numai urma unui neam de furnici
alergând îngrozit peste ape:
niciodată sătul,
niciodată acasă,
deşi-n cuvânt mai există
un ținut locuit
intens şi adânc.

există lumi peste care
noi şi alte lumi se aşează
niciodată firesc, niciodată plăcut
şi locul lor ne-am obişnuit să-l numim
contemplând marea
: țărmuri

toate având o statură ciudată
când de stăpâni, când de sclavi
nu au fost şi nu sunt
decât umbra unui neam alergând
istovit peste ape:
niciodată sătul,
niciodată acasă,
deşi-n cuvânt mai respiră
un pământ locuit
din adânc.

cum există şi trăiesc liniştit laolaltă
ca spicele veşnice dintr-un lan necules

marile iubiri de neatins vreodată,
lângă alte şi alte iubiri ce mor neştiute,
şi locul lor comun îl numim
contemplând marea
: pace
sau prietenii
sau neşansă
însă niciodată rase
niciodată popoare
cum în cuvânt se zideşte
un tărâm neumbrit
hrănit din fibra singurului meşteşug firesc
al oamenilor.

soarele albastru

Am văzut, îl văd
şi aud încă vorbindu-se destul de des
despre soarele roşu,
la fel şi despre frații acestuia
tot atât de radicali
soarele negru şi soarele verde
iar pe cel galben îl mai vedem încă desenat de copii
pe trotuare
însă prea puțin deşi e atât de vizibil
vorbim azi
despre cel în lumina căruia
ne construim cu toții ziduri:
soarele albastru – sursa narcisismului –
lumina depresiilor noastre,
lagună dureroasă, sigură, a fiecărei personalități.

Despre el de ce nu ne vorbeşte nimeni
şi de ce nu-l preamărim în versuri
din moment ce e atât de prezent
şi în marginea extinsă a umbrei noastre
prin cerneală albastră
el semnează orice act al creativității umane?!

pe front la Ljubljana

(după o întâmplare din 2004)

Iubite "El Comandante"
poemul acesta azi îl cânt
la Bucureşti şi nu în Havana
pentru toți "el gringo" morți,
făcuți pământ,
căzuți
pe front
la Ljubljana.
Beau azi şi scuip sărat pământ
strângând la piept tequila sfântă
şi înjur în zeci de limbi de plumb
amaru' vieții ce m-a vrut nefrânt
lăsându-mi frații în mormânt
pe front
la Ljubljana.
Din câți am fost într-un cuvânt
porniți pe malul Albionului
doar doi am mai rămas
şi aceia sluți.

Trăiască-n veci, în veci neaşternut
partidul care ne-a mințit pe toți:
Partidul Inimilor Zdrobite din Anglia.

iubirea mi-a spus

Iubirea mi-a spus:
Fă bine şi ascunde-te!
Fă bine şi taci!
şi nu mai vorbi în numele meu
...pentru Dumnezeu
nu contează cât eşti de beat
eu ştiu bine ce ascunde sufletul tău
tu ştii bine cât ai cules
n-are rost să explicăm
deci, taci!

luptătorul shaolin

Luptătorule neînfricat
timp de 12 luni ai bătut
ca un călugăr shaolin orgolios
cu tălpile goale şi neînarmat
drumurile de ocnă şi sare
şi mulțimea duhurilor rele
din inima ascunsă a pământului
şi în pofida tuturor opreliştilor,
hrănindu-te frugal
numai din cămara furnicilor
şi din rădăcina viselor înghețate la suprafață
ai ieşit victorios
la mine-n grădină
aruncându-mi la picioare,
scutul iernii înfrânte.

De-acum, eu am înțeles!
şi tu pe alte văi să apuci
ca tuturor să le vesteşti
izbânda ta cea bună.

mai ceva decât Excelența Sa Monseniorul Antipa

Proptit ca dulapu-n geamlâcul firii
stau aci şi-mi zic:
“Haide, şeitan de-aş fi
aş găsi bani până şi-n cais!”
şi n-ar trebui să încep decât de-acum şi de-aici:
uite aşa!
să smulg din loc cerceveaua
şi în urmă-mi să las şi cearşaful şi plapuma
şi numa' în şalvari ca turcii la musaca îmbrăcat
oleacă să mă-ngrămădesc cu VIP-urile la joc
unde fără să de vreo patalama
din două zaruri la table i-aş milui de bani pe toți
dar şi de cataiful de sub nas
laolaltă cu sarailiile, baclavalele, braga şi harbuzul
şi mai ceva ca un dragoman apoi
– după ce le-a înfipt tuiul în cur la vizirii hoți
ca să le treacă chefu‘ de birlici şi de biruri ascunse –
boier aş fi şi traiul peste noapte mi-ar fi tot pembe
numai un zaiafet

încât de atâta pagubă la băutură prin casă
până şi geamgiul din cartier
s-ar crede paşă.

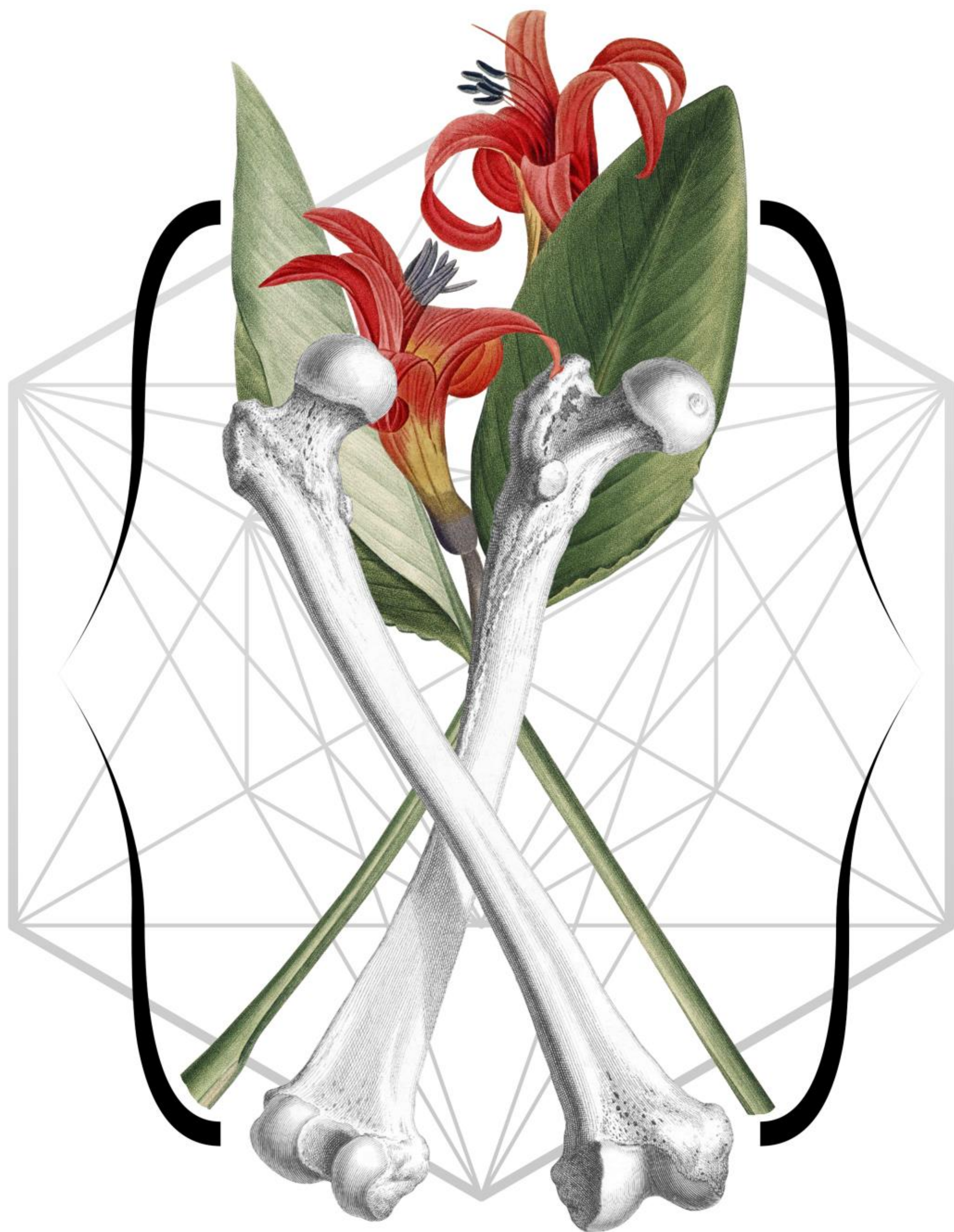
Imamul, desigur,
în felul lui caraghios
zilnic m-ar soma să o las mai domol
însă eu de-acum pehlivan cu ştaif,
tot de treburi mi-aş vedea aşa cum mi le ştiu
“tot pe ghiol în jos
şi la mândruțe duios”
şi cu scrisorele pricepute în amor
toate sigilate în focul inimii
peste ceară cu ghiulul cel greu
...şi giugiuc – caşto
puşti de pezevenghi
şi de mamă cadână

muşteriu de soi
mai căutat aş fi
chiar şi decât
excelența sa, monseniorul Antipa.

matematici

Din apropiere lucrurile arătau toate aşa
ca-n exerciţiul unor matematici superioare
între două acolade, suprinse,
o mulţime de oase albe
aşteptându-şi noua lor desfăşurare,
copacul geometria sa de frunze
câinele meu fracţia sa de iubire
poemul acesta mulţimea sa de like-uri
şi autorul puterea pierdută a orelor sale.

Dar a venit zeul toamnei care le cunoştea pe toate
şi plictisit a trecut fluierând mai departe.

Aleppo

Am patru ani şi îi mulțumesc cerului că m-am născut
ÎN PURGATORIU DEŞI NU-I ÎNȚELEG LUCRAREA
Le mulțumesc oamenilor din jurul meu
DAR TOȚI SUNT ATÂT DE GRĂBIȚI SĂ MOARĂ ÎNCÂT
NICIODATĂ NU APUC SĂ LE SPUN CEVA
Fraților şi părinților mei de asemenea
ÎNSĂ ŞI EI AU DISPĂRUT MAI ÎNAINTE
CA EU SĂ LE POT VORBI
aş mulțumi singurei jucării pe care o am
DAR FAȚA ÎI ESTE ARSĂ ŞI NU CRED CĂ AR FI
MOMENTUL CEL MAI BUN
sau brațelor mele, sau picioarelor mele
ÎNSĂ AŞA CUM SUNT ACUM, ÎNFĂŞURATE ÎN
PANSAMENTE, **NU M-AR AUZI**.

Aş putea încerca să le mulțumesc ochilor mei că
văd lumina zilei
DAR PRIN NORUL ĂSTA DE CENUŞĂ TOTUL A DEVENIT
EXTREM DE GREU PENTRU EI
sau inimii că bate? Poate?! Nu ştiu
ÎNSĂ DE CÂTE ORI ÎI VORBESC, EA TACE.

pacea

voi păsări de apă
şi voi – mori nesfârşite de cuvinte –
zburând neîntrerupt
prin timpul care macină
vă conjur: iubiți-vă!
şi faceți pace
tu moarte şi tu prietenie
tu suferință şi tu iubire
zburând în stol
deasupra casei mele.

alb şi steajăr

Îngerul a venit,
alb şi steajăr,
şi s-a îndoit de mine
(cum altfel?!)
...restul a fost
pură politichie apoi.

“fotografie de grup cu doamna”

lui Gabi

Toată viața mi-am dorit să fac parte
dintr-o “fotografie de grup cu doamna”
şi nu cred că aveam mai mult de 21 de ani
când m-am îmbolnăvit pentru prima oară,
apoi cu momente, când de crescută tensiune,
când de adormită uitare,
această dorință a continuat să persiste
în sufletul meu
până în anii din urmă.

Uneori am avut sentimentul că voi reuşi
şi că nu sunt departe,
că în cele din urmă
fotograful se va dovedi generos
şi extinzând câmpul imaginar al lentilei sale
cumva, în sfârşit,
mă va surprinde acolo,
alături de cei dragi.
Dar nu a fost să fie!
şi azi, aş minți spunând că nu-mi pare rău.

Asediind ca un barbar
meterezele unei cetăți inexpugnabile
tot timpul am tremurat pe dinafară
privind cu ardoare
prin marginea crenelată a fotografiilor de album
cadrul familial.

*

.... şi dacă asta ar fi fost tot

tu

Dintre toate câte am săvârşit
şi dintre toate cele ce mă vor urma
numai tu,
vei fi singur părăsit
şi dincolo cu mine
tu nu vei merge.
Dincolo de locul în care m-ai orbit
şi dincolo de toate culorile astea
vii şi amețitoare ale vieții,
fără puterea de-a mai putea schimba nimic
şi fără a-mi mai provoca durere
arzând cum numai eu am ars,
iubindu-te,
de-acum vei arde
numai tu:

păcatul meu de-a viețui.

anunț publicitar de Black Friday

ÎNCĂ UN PIC ŞI E BLACK FRIDAY
VÂND TOTUL PE NIMIC!
VIAȚA MEA ŞI MOARTEA MEA DE ASEMENI
ÎNTREAGĂ!

CUMPĂRĂTORULUI – MARE BONUS
TOT CE AM IUBIT:
ȚARA MEA ŞI OAMENII EI
PLUS
TOȚI CÂINII STRĂZII!

WEEKEND PLĂCUT!

spleen 1

stau în mijlocul câmpului
...de joacă
şi aştept.
fără minge
fără alți jucători
fără porți
fără reguli.
doar stau.
moartea şi boala
aşteaptă şi ele în galerie.

spleen 2

Aici, eu şi tu
Pe marginea asta de hârtie
Nicodată carte
Anonimi, desueți
Separați dar iubindu-ne.

spleen 3

Şi un singur rost au toate lucrurile astea, să curgă
Şi lucrurile astea împotmolindu-se ca apoi să se
rostogolească

Şi lucrurile astea împotrivindu-se toate ca să cedeze
iar şi iar,
să curga, să curgă
singurul poem adevărat

Singurul poem adevărat e cel
ce nu se mai poate scrie deplin
nici azi, nici mâine, nici poimâine
un poem care numai rămâne
înghițit şi născut pe jumătate
şi care în acelaşi timp,
de oriunde ar fi privit
rămâne singurul posibil
Poemul eliberarii care se anunță!
dă semn.

o eşarfă
o renunțare
şi o zăpăceală
din care nu-ți mai revii,
de câte ori îți vorbeşte
simți cum odată cu el
ceva în tine moare
dar şi renaşte definitiv.
Cum oare să-i rezişti?

un tramvai numit dorință

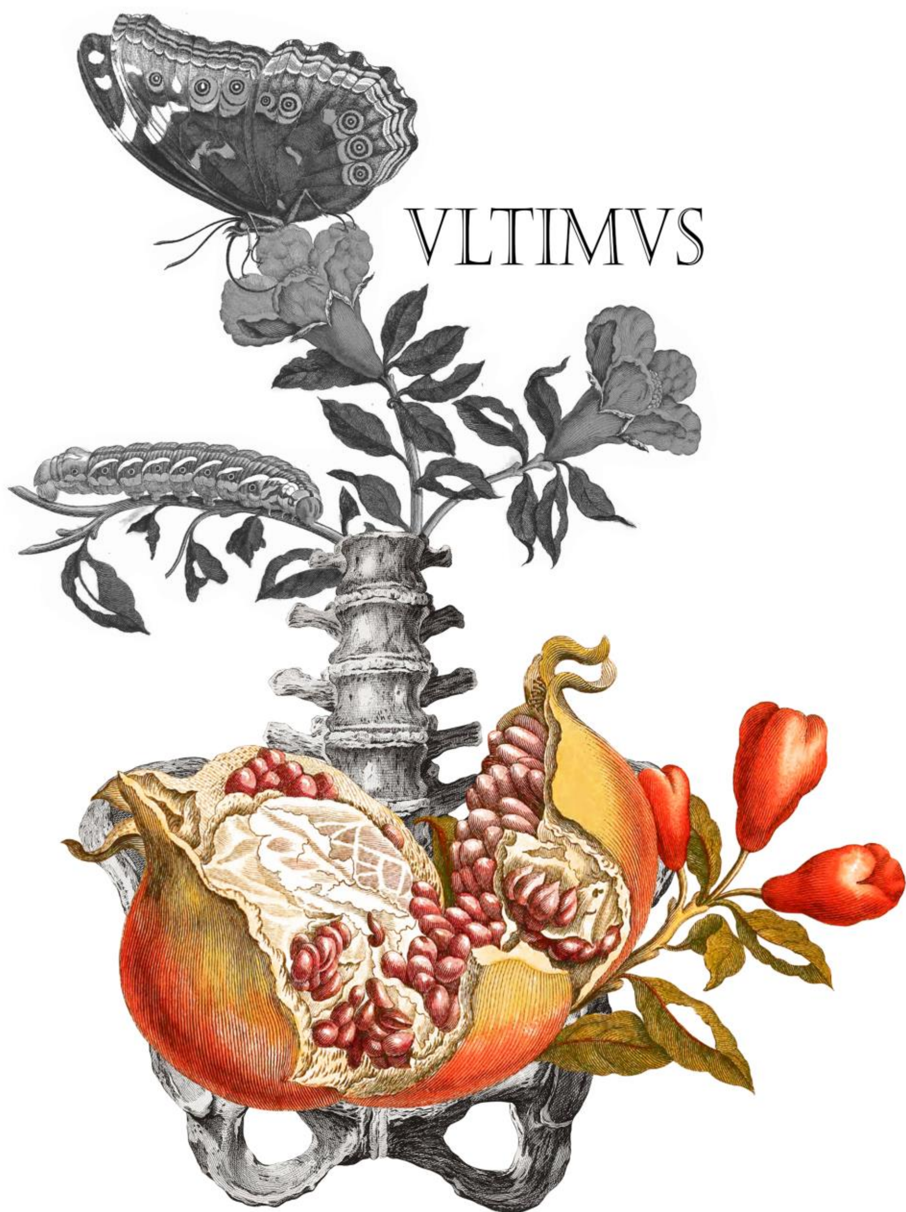
Ce țărm de necuprins şi de neînvins e glodul
dar visul Omului?, pe plaja lui cum
stau acum povară,
aliniați în front ca toți soldații,
statuile atâtor timpuri.
Cu zodii noi ce cresc şi mor precum delfinii
poeții-şi iau din lună iarba lor dar şi năravul
şi apoi ca mânjii-n lacul din poveste, în oglindă,
mor înecați de tineri, unu‘ câte unu‘,
în noaptea neagră fără vorbe.
*
aceasta este linia prin care creştem
*
cu silă am fost aduşi şi tot cu silă suntem duşi
şi anii tinereții
(ani de viață şi de absență – minus anii de beție),
prin apa lumii trecând
– ca prin gura dragonului –
fiecare am fost
numai lance şi sare
şi înaripați cum erau odată:
oamenii - îngereşti
înainte să cadă
din bucuria zeilor.

creştem şi nu spunem...

părinților mei pe care mereu i-am iubit
cum numai inima mea singură a ştiut

creştem
şi nu spunem,
descreştem
şi din nou nu spunem
nimănui niciun cuvânt
ca sub jurământ,
mergem mereu cu un ochi îndreptat spre sine
cu toții tăcuți,
jumătate din ruşine, jumătate din neputință,
– unii pe lângă alții până la capăt –
cu încăpățânare,
de parcă nu ne-am crede simțurilor
cât de nefireşti ne sunt

şi ne redevin toate,
clipă de clipă,
creşterile dar şi scăderile noastre,
paşii ce ne târăsc înapoi
...din poveste.

VLTIMVS

ca un rod bogat într-o cangrenă

Nu voi scrie nimic la începutul acestui poem
pentru că orice aş scrie se va dovedi de prisos,
va fi oricum numai o introducere,
şi tu vei sări cu ochii
iute pe versul final
unde în general, nu-i aşa
– în lumea aceasta a timpului nostru defectuos –
aşteaptă toată înțelegerea,
acolo unde e adunat tot schepsisul
ca un rod bogat într-o cangrenă
...Ah! cât m-am săturat
de poemele astea
mergând toate în mod triumfalist
numai şi numai înspre moarte,
nici viața mea nu va face excepție...
totul va fi identic cu modul în care
m-ai citit şi până acum
asteptându-i nerăbdător,
vieții mele ca unui poem,
ultimul vers.

Andalucia

Ah! Andalucia,
cât de bogat am fost
şi cât de sărac sfârşesc acum,
la picioarele tale...
Pe marea ascunsă din ceasul tău din turn
atâtea veliere am pierdut
cum numai un nabab ar fi risipit
purtându-şi bogăția zilelor sale
prin vâltoarea apelor tale
cu tot atâta turbată şi dezlănțuită pasiune
cum am făcut-o eu.
Sute de galioane şi goelete,
zeci de slupuri şi brigantine,
toate, pântecoase corăbii,
numai de nestemate pline
s-au dus.
şi nimic n-au însemnat pentru mine
cât te-am iubit.

*

De-acum, însă, gata
grei paşii mei de insomnie plimbându-i
pe caldarâmul străzilor tale de voci,
de melancolie şi frică
numai nopțile îmi mai visează singure.
...şi când pe lângă mine,
– ca briza unui port ce nu a existat vreodată –
trece voaleta unei femei spaniole,
deşi, încă, tot mă mai cutremur
repede îmi ascund fața în umbra portocalilor tăi
şi printre suspine
trag cu năduf din țigară.

*

Ah! văduvele mele gitane,
umbritele mele de doliu şi băutură,
Malaga, Granada, Cadiz şi Cordoba
degeaba prin piețe mai sună chitare,
degeaba poeții îngână flamenco,
degeaba del sangre, degeaba del torro
corida mea pentru voi a murit
şi odată cu ea şi tovarăşii mei de lumină.
...iar în iarba mormintelor lor de sub lună
degeaba mai vin şi presar
şi lacrimi şi rime.

nu eu am trăit...

Nu eu am trăit
şi zilele mele nu eu le-am gustat,
cum nu mâinile mele au rulat kilometrul ăla de țigări
şi nu eu am fost cel care te-a sărutat
de la înățimea celei mai mari căderi din lume.
Numai moartea a fost, iubito,
numai moartea a fost de fiecare dată,
locuindu-mă cum numai ea ştie
ca un fluid în interiorul unui vas scufundat
în adâncuri cutremurătoare de linişte.
...şi de câte ori am băut
...şi de câte ori am luptat
...şi de câte ori am strigat
...şi de câte ori mi-am cerut iertare
ca un erou zăcând în grădina casei tale
ori ca un om frânt şi lipsit de căpătâi
de tot atâtea ori
te-am mințit
pentru că mereu
nu am fost nimic altceva
decât prada cea neînsemnată din ghearele ei.

Şi atunci,
cum să ai încredere în cuvintele şi versurile astea?!
când toate sunt scrise şi rostite numai de ea
de la bun început şi până la sfârşit,
aşa cum un fluid locuieşte
în interiorul unui un vas scufundat
în adâncuri cutremurătoare de linişte
şi doar semnează cu numele meu.

Ada-Kaleh

"Ada-Kaleh!", "Ada-Kaleh!" striga copilul din mine

...
întotdeauna m-a fascinat "Ada-Kaleh"!
mai întâi din cauza numelui
amintindu-mi foarte bine de oameni
– insule fortificate –
în şcoală am avut şi o colegă căreia îi spuneam aşa,
desigur în glumă,
şi mai târziu ori poate tot în vremea aceea
a apărut la televizor un serial
cu ajutorul căruia
călătoream toți fericiți
noapte de noapte
...prin noapte.
iar mai aproape de ziua de azi
prin simplul fapt că a dispărut.
Lucrurile care dispar
şi în mod special insulele
au mereu darul de-a lasa în urma lor,
un soi de prezență ca un fel de aromă
sau mai bine spus: o ceață delicioasă de tip
“Atlantida”

continuând să drumețească la infinit
prin universul şi imaginarul de nedezvăluit al lumii.
Şi în contrast cu aceasta
îmi amintesc acel momentul al lecturii
pentru mine triumfător,
când am dat de mărturia nemuritorului Seneca
anunțând naşterea unei insule de natură vulcanică
ce încă există şi azi pe hartă:
“între ape nu era şi dintr-odată acolo era pământ!”
şi totuşi nimic nu se poate compara cu:
a fost pământ şi a devenit legendă
...numai şi numai dispariția unei insule.

intrasem cum aş fi intrat în mare...

Sashei Segal

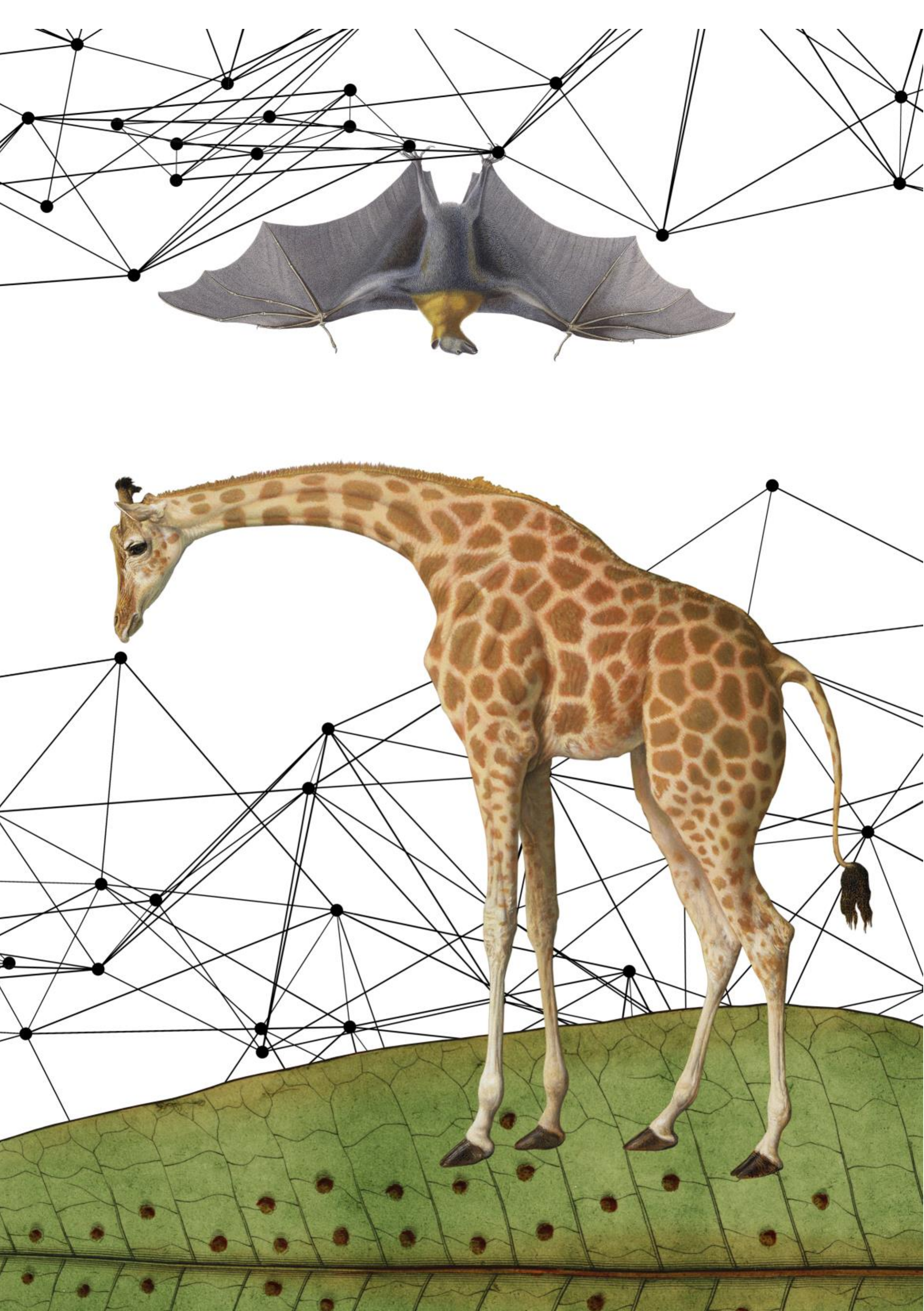
Intrasem cum aş fi intrat în mare,
mai întâi numai adierea i-o simțeam
şi mirosul ei de sare
amestecat cu formol
apoi cu un iz fin de garofițe
Încă mai purtam pe umeri
sentimentul fericit că-i eram departe,
şi numai întâmplător am păşit
tot mai aproape de trupul ei
când m-a cuprins,
până la țâțişoare
apoi până la buzişoare, cum s-ar zice
pe jumătate eram al ei...
Afară soarele ardea agitat
şi vara sta răstignită pe valurile ei,
toate visele ardeau acolo în derivă
ca o mare de corăbii în urma unei crâncene bătălii.
Eu dam capul pe spate,
ori de-a dreptul speriat
când într-o parte când în alta,
să nu las apa aia neagră
să-mi intre în gură,
ca atunci când eram copil

şi făceam baie
într-o Dunăre murdară de pulbere.
Cerul alerga deasupra mea cu maximă viteză,
fără să-i pese,
parcă şi mai albastru,
intrasem în panică
şi de frică să nu mă înec
scuipam acum întruna scârbit,
în afară,
o bală lungă,
pe jumătate salivă, pe jumătate venin,
puținul pe care-l înghițisem
deşi nici jumătate de oră nu trecuse
de când intrasem în acel cimitir
să-mi pun ordine şi linişte
în gânduri.

sălbăticiuni ale pământului

Noi, toate,
aceste sălbăticiuni ale pământului,
de azi începând,
nu ne mai ascundem trupu'
în spatele căderilor repezi de ape
şi nici după crestele munților
cum făceam altădată.
Libere alergând prin imperiul
de necuprins al cuvântului,
de-acum de străini
suntem din ce în ce mai mult
văzute la față.

Însă toate am învățat ascunzişul inimii
şi prin bogata-i ferigă,
ochiul vânătorului şi săgeata durerii
nu ne mai poate ajunge.

cele 12 ceasuri de pază ale Poeziei

sau

câte ceva despre raportul dintre alb şi negru, bine şi rău, lumină şi întuneric în Poezie

Predoslovie:

Poezia nu are vreo legendă sau dacă are
Ea este la fel de adevărată sau de mincinoasă
Cum sunt toate celelalte legende
despre facerea lumii.
Ea nu are o relație specială cu frumusețea
Numai frumusețea are cu lumea.
Ea răspunde numai întrebărilor sosite din viitor
Şi nu se adresează timpului de acum
Şi nici celui imediat următor
Ea este un mesaj de întâmpinare.
Poezia nu are treabă cu gingăşia
Doar gingăsia o îmbracă de cum o zăreşte
Aşa cum primăvara îmbracă copacii şi atât.

1.

Şi ce iubesc cel mai mult, vorba vine,
aşa ca disperatul desigur
e întotdeauna spectacolul cu maimuța încordată,
privind în mod educat toate mişcările din jurul ei
în timp ce inamicii ei adevărați îşi dau zeloşi mâna,
muncind non-stop să-i umple creierul
cu tot felul de borcănaşe
frumos etichetate, pline ochi numai cu becuri
colorate şi arse.
Asta îmi place la nebunie!
dar mai ales cum înnebuneşte ea din nimic
dintr-odată, parcă trezită din somn,
mai ales pe la 40 de ani,
şi cum se aruncă agitată şi fără replică
în mijlocul mulțimii
hrănindu-se de-acolo fără milă,
în timp ce viața îi face loc tacit,
fără să strâmbe din nas, ordonând-o,
de gustibus non est disputandum
cadavru lângă alte şi alte cadavre.

2.

Hai, ia-ți cureaua ta cea lată,
De care eşti aşa de mândru
Şi ascute-mă pe ea ca pe un brici
Apoi încearcă-mă pe barba ta de popor milenar
Şi vezi dacă tai bine.
Dacă eşti mulțumit, cu mine apoi,
Rezolvă-ți toate problemele conspiraționiste
Ca să simt şi eu că nu am trăit degeaba.

3.

Adevărul despre sine
vine întotdeauna ultimul
când el soseşte petrecerea e gata
mâncărurile s-au sfârşit
sticlele s-au golit
şi toți ceilalți moțăiesc.
Numai cel vizat
stă cu ochii uimiți şi gura căscată
ascultându-şi ultima melodie, ultima notă:
adevărul care vine ultimul,
mereu adevărul despre sine.

4.

Îmi plac jucătorii la trapez,
fără plasă de siguranță.
poeții întârziați – dar nu prea mult,
deloc mumiile,
a căror fatalitate nu ar mai spune nimic
Îmi plac poeții care-şi ratează ultima lor speranță,
prea bătrâni să mai plece la război,
prea înceți să devină eroi civili;
Îmi plac cei care riscă totul pe o singură carte,
în zenit,
care niciodată nu au plonjat
şi care acum se aruncă.
Azi s-a mai înregistrat un salt,
încă o lansare,
mortal, apoi încă trei într-un an
...dar ce frumos le-a fost zborul în gol
fără nicio o plasă.

5.

A intrat lucifericul Lucifer
în sala de conferințe printre oameni
şi nu a mai fost de găsit.
Trebuia să țină un speech
Panicați cei de la pază şi protecție
au început să taie în dreapta şi stânga
printre spectatori.

6.

Dintre toate notele false posibile
singura notă cu adevărat falsă este a acestui poem,
a celui ce se scrie în timp ce îl privim pe masă,
dar nu e poemul care se anunță,
nici măcar pe jumatate, el este doar o răsfrângere
şi un destin ratat,
un avorton şi acum vi-l arăt şi vouă
ca la o oră deschisă de anatomie în familie,
în toată goliciunea lui.
Poemul ăsta va merge prin lume
cum mergea odată pe stradă
câinele meu Nero cu o pungă de plastic
atârnându-i din rect.
Nu trebuie să ne fie ruşine,
între noi nu trebuie să existe secrete

şi vă spun numai ca să-l puteți recunoaşte
oriunde de-acum.
El nu este poemul meu, ştiu, nici al tău,
e doar o logoree sălbatică
când mâna scrie ce-i dictează egoul.
Feriți-vă! noaptea sub niciun pretext
să nu-i deschideți fereastra sau uşa
e numai un mort ce se invită singur la cină
– şi cine ar cina cu un mort?! –
aşadar mirosiți-vă bine poemele
înainte de naştere
multe dintre ele conțin numai cianură
pentru suflet şi apropiere
şi de regulă sunt în pachete de 2+1,
deci nu va lăsați înşelați!
Ele nu vă duc nicăieri,
doar în împărăția Nosferatului!

7.

Singurul poem adevărat e poemul
Care nu se poate scrie deplin
Nici azi, nici mâine şi care trăieşte
şi rămâne dincolo de noi.
De oriunde l-am privi el e singurul poem ASTFEL
Un poem al eliberarii care anunță şi dă semn
O eşarfă, o batistă, o renunțare,
Ori o zăpăceală din care nu-ți mai revii
Şi de câte ori îi vorbeşti TE IA CU LEŞIN
pe nepusă masă.
Cum să fii atât de de tare şi să rezişti naşterii lui?

8.

Numai iubirea zăludă ca o amfibie de uşoară
Mai străbate temerară aceste ape
de întuneric până la țărm
Şi asta NU pentru un bărbat. NU pentru o femeie
şi nici pentru sine.
Iar frumusețea aceasta a momentului, unică,
se numeşte frumusețea ceasului ce bate
ora exactă în imperiul de poezie
Când toți şi-au abandonat lucrul

Ea îşi suflecă mânecile descoperind
diafanele ei mâini
Şi pe nicovală ţinând un ciocan
în faţa forjei aprinse
Munceşte fierul brut şi
teribil de încăpăţânat al omului.
Numai ea reuşeşte să facă asta
şi Lumina.

9.

Apoi e liniştea!
Ştiu nimeni nu se mai gândeşte la ea
Dar ea e singura care alege şi culege
Şi între rânduri numai ea reuşeşte
să despartă apele.
Acolo sălăşuieşte şi esenţa poeziei.
Iar un poem fără linişte e un poem mutilat!
urlând în piaţă, înspăimântând şi provocând
greaţă trecătorilor.
De aşa ceva nimeni nu are nevoie.

10.

Orice poem se naşte,
şi asta e o condiție obligatorie,
doar după ce ascultatorul lui a devenit
cel puțin posibil.
De aceea poetul niciodată nu face altceva
decât să răspundă unor întrebări sosite
din viitor şi din partea unor necunoscuți.
Aceasta îi e menirea.

11.

Prietenii cei mai buni ai poetului
nu sunt nici poezia şi nici oamenii
numai ceața şi somnul
însă mai pot fi şi alții
...dar în care nu trebuie să aveți încredere.

12.

Întotdeauna când un poet priveşte
Priveşte o mare de la înălțimea unui munte.
Inexplicabil el se simte stăpânul lor
Şi nu se poate tămădui deşi ambele-l pierd.
Poetul are mentalitatea unui cuceritor,
Şi de câte ori cucereşte este învins.
De câte ori este învins el repriveşte poemul
ca pe o sinucidere ratată.
El niciodată nu-şi va ierta asta.

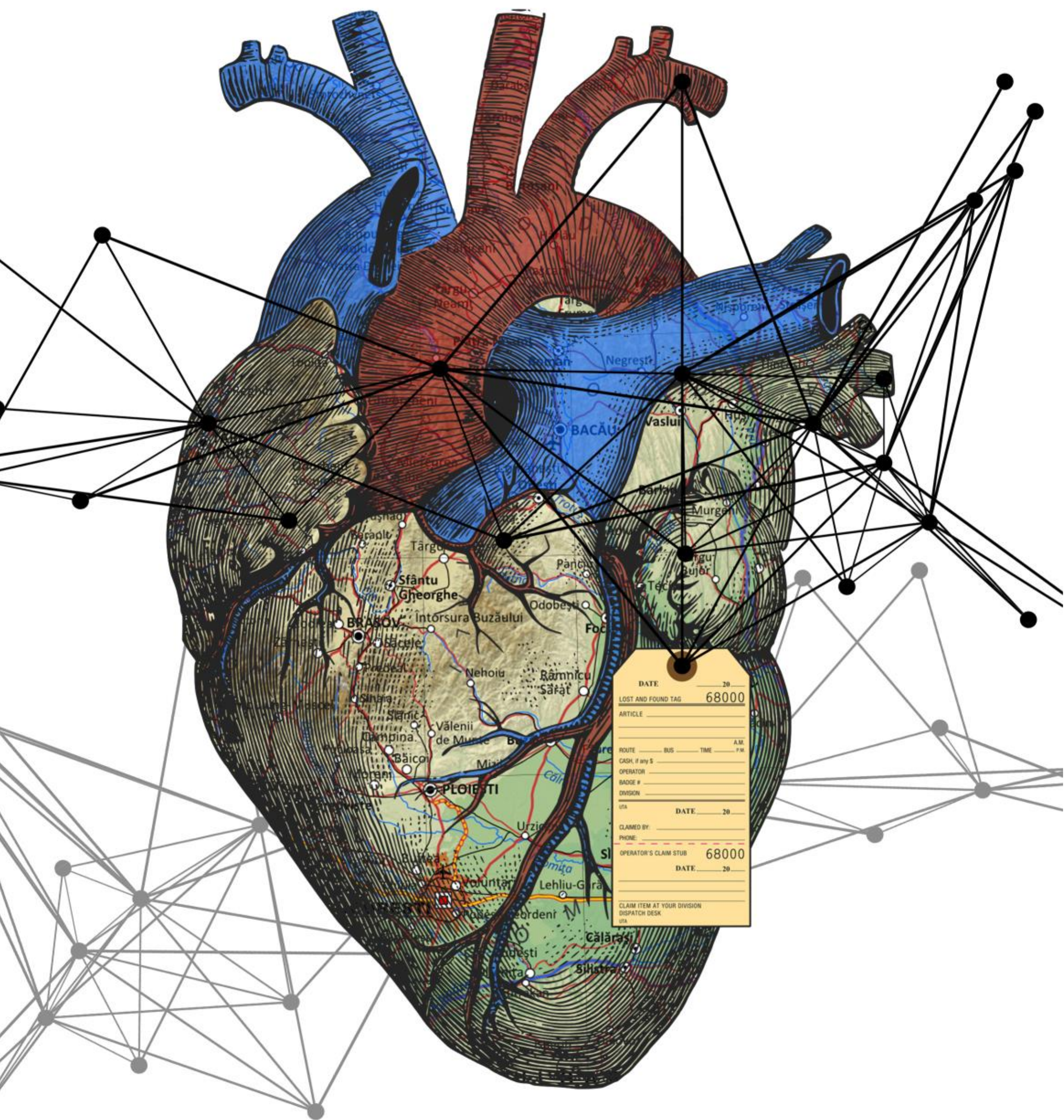
De încheiere:

E atâta mizerie în jur
Şi toamna trotuarele-s îmbrăcate în atâta aur
Încât e mai bine să rămâi în casă
singur
şi sărac.

Ah! şi cât de mult iubesc oamenii!

oficiul obiectelor pierdute

am înțeles că există locuri de unde pot fi ridicate
toate obiectele pierdute
şi de asemeni, locuri care le aspiră
pe cele mai mici dintre ele,
cum ar fi de exemplu, pentru butoni,
nasturi şi monezi fine,
spațiul dintre scândurile unor podele sau
năstruşnica trompă a aspiratorului Henry;
ori pentru lucruri ceva mai mari: depozite şi muzee,
cum e Oficiul Obiectelor Pierdute din cadrul Poliției
Metropolitane Londoneze
aflat pe aceeaşi stradă nu departe
de Madam Tussauds,
el chiar un muzeu al unor figuri pierdute.
La fel mă gândesc că trebuie să existe
şi-ntre zile şi între oameni
un spațiu îngust care aspiră continuu,
tot ce este fugar ori emoție fragilă,
tot ce nu este bine ancorat, balansat,
aparat ori conştientizat,
cum trebuie să existe un muzeu
sau măcar un birou de oferit informații
disperaților cărora le-a fost furată țara
ori nu şi-o mai regăsesc
ori şi-au pierdut iubirea de ea.

DATE 20
LOST AND FOUND TAG 68000
ARTICLE
ROUTE BUS TIME A.M. P.M.
CASH, if any $
OPERATOR
BADGE #
DIVISION
UTA
DATE 20
CLAIMED BY:
PHONE:
OPERATOR'S CLAIM STUB 68000
DATE 20
CLAIM ITEM AT YOUR DIVISION
DISPATCH DESK
UTA
BACĂU
Vaslui
Negrești
Sfântu
Gheorghe
BRAȘOV
Întorsura Buzăului
Odobești
Nehoiu
Râmnicu
Sărat
Vălenii
de Munte
Câmpina
Băicoi
PLOIEȘTI
Lehliu-Gară
Călărași
Silistra

cum trece somnul greu pe lângă vise

De-acum numai apele
şi toată puterea lor...
încolțiți
printre valuri
ca pietrele
vom sta
închişi,
de pretutindeni,
doar tăcerile
ni le vom asculta,
trecând pe lângă noi
cum trece somnul greu
pe lângă vise.
Am fost sau nu
şi noi acolo?!
nimeni nu va mai putea şti
printre valurile nopții
firavi ca mugurii
încolțiți de puterea apelor tulburi
ne vom pierde

privindu-ne fără să ne mai cunoaştem
sub ochiul nostru vom deveni ca pietrele,
închişi
de pretutindeni,
numai tăcerile
pe lângă noi
vor trece,
cum trece somnul greu
amar pe lângă vise.

cu iubire primăverii eterne

Şi dacă, după cum o ştii,
simțirea mea întreagă
săpată-i ca o scoică
în falnic trunchi,
şi aruncată peste ape...
Şi dacă-n valsul ei de lotcă,
nebun cu inima-mi amară
amețitor dansând
voi plânge singur ca o fiară
primejduind serenitatea mării
şi pacea zborurilor din zare...
Şi dacă-n rada portului ce tace
cu soarele şi cu mirosul lui de alge,
zâmbindu-ți în ferestre
nu voi ajunge iară,
îți voi trimite-n schimb într-o caleaşcă,
mulțimea florilor din lume
de dorul meu
doar ele
să-ți vorbească.

ce să fie prietenia?!

Mariei

Ce să fie prietenia?!
Dacă nu lumina firavă a unei lumânări
şi ea născută
cum se nasc toate nuanțele lumii
Şi dacă tu nu vei sta în noapte
apărând-o cu mâinile
Ce va rămâne din ea?

*
Ce să fie prietenia?!
Dacă nu visul tău neîntrerupt visându-i ei visele
şi atunci când te sună şi atunci când te uită,
de fiecare dată aşteptarea inundându-ți sufletul
precum o câmpie cu un munte de apă,
În plină secetă
să nu o poți sătura.

*
Ce să fie prietenia?!
Dacă nu versul tău ultim în oglindă
Când singur te priveşti şi deşi te clatini
din văzduhul lumii cineva,
pe aripile sale
în lumină te ține.

iertare

pentru toți cei pentru care
mai toți anii au fost grei şi încă mai sunt
pentru toți deznădăjduiții vieții
ca şi pentru toți bolnavii ei
pentru toți cei căzuți, disperați
sau dispăruți
pe care ochiul şi inima noastră n-a ştiut
sau n-a vrut să-i vadă

pentru toți cei care în viață fiind
au fost ținta nemiluirii noastre –
jigniți sau răniți –
pentru toți care încă (ne) mai aşteaptă
semnul încrederii şi iubirii umane fireşti
tuturor
cu smerenie
sinceră:
iertare

Cuprins

